

EKSTERN

NR. 3 1980

**UFO FORBLØFFET
30 POLITIFOLK**

„En hilsen fra Jorden!”

FORTS. FRA NR. 2 1980

Men vår sivilisasjon er meget ung i disse galaktiske sammenhenger. Ifølge en inndeling av den russiske forskeren Kardashev, har vi stadig en rom tid foran oss før vi kan bli en TYPE-1-sivilisasjon. Denne har lært seg å temme vannkraften og bruker like mye energi til kommunikasjon, som vi på Jorden i dag bruker totalt. TYPE-2-sivilisasjonen kan bruke sin egen sols energi til kommunikasjon. TYPE-3-sivilisasjonen har lært seg å ta hele sitt samlede energiforbruk fra galaksen til kommunikasjon. Og det første, svake radiosignalet, som det lyktes oss å sende opp gjennom Jordens ionosfære, ble oppsendt for omlag 40 år siden. Sannsynligvis finnes ingen stjerner med planetsystem hvor det kan tenkes at det finnes intelligente vesener på nærmere avstand enn 100 lysår herfra. Om

60 år kommer altså kanskje det første, famlende forsøket med jordiske radiosignaler frem til dem. Men det er slett ikke sikkert at de oppfanger dem likevel. De lytter kanskje til en annen kant, eller de lytter på den gale frekvensen. Risikoen for at vi «går forbi» hverandre i ver-

densrommet er alltid meget stor, konstaterer Ivan Kruzela.

Vi må naturligvis også lytte for å oppfange «de andre».

Vi skal da vite at TYPE-1-sivilisasjonens signaler er ganske svake, de kan høres omkring 100 lysår vekk. TYPE-2 kan være hvor som helst i vår galakse, og TYPE-3 hvor som helst i universet. Så snart vi mottar signaler derfra har vi fått kontakt med en sivilisasjon som ligger mange millioner år foran oss i utvikling.

Og det er ikke umulig at vi han høre dem; de kan benytte et kommunikasjonsmiddel, som vi ennå ikke har kjennskap til. Eller de signaliserer kanskje allerede nå frenetisk mens vi oppfatter det som et fysisk fenomen...

Det første virkelig seriøse forsøket på å lytte etter liv i verdensrommet var noe som kaltes «Prosjekt Osma» i 1961. Med et radioteleskop i USA lyttet man i to uker på to stjerner, Epsilon Eridani og Tau Ceti, ca. 10 lysår fra vårt solsystem. Det andre forsøket ble foretatt av russerne i 1968. I to måneder lyttet man til vår Melkeveis nærmeste nabo, nemlig Andromeda-galaksen. Dessverre lyktes det ikke å oppdage noe annet enn den vanlige «brusingen». Først hvis man gjennom lang tid systematisk lytter til en million stjerner med avanserte instrumenter, støter man kanskje på én som har et planetsystem med intelligente innbyggere. Et lytteforsøk i den retningen er det foreslåtte prosjektet «Cyclops» i USA. For seks milliarder —!) dollar skulle man kunne

konstruere et «kjempeøre» bestående av over hundre radioteleskoper. En brøkdel av hva de små skudd ut gjennom Jordens atmosfære hittil har kostet til sammen. Og her skulle utbyttet kunne bli så fantastisk mye større, sier Kruzela.

Sjansene for virkelig å finne en intelligent sivilisasjon i rommet er altså egentlig ikke større enn å finne det berømte knappenålshodet i en høystakk. Men det skulle kunne lykkes. Ennå har ingen regjering eller noen politiker villet bevilge penger til et prosjekt som kan-

skje ikke ville gi utbytte før etter mange år — lenge etter politikerens død! Men ettersom vitenskapsmenn ser et menneskes levetid som en knapt merkbar tidsenhet i Jordens utvikling, kan de ikke regne på samme måten. De håper bare at en eller annen fremsynt regjering så smått skal våge å se lenger frem enn til pensjonen.

Men saken vil naturligvis stille seg i et annet lys hvis «de andre» kontakter oss først — f.eks. med en julehisten!

Kilde: C. Gylling, SAF-BULLETIN/Ufo Aspekt nr. 1/1976.

Et utrolig, trekantet ufo, som glødet med et klart lys, forbløffet mer enn 30 politibetjenter og mange innbyggere i fem landdistrikter i North Carolina, USA.

I fire ansente dager – fra den 3. til den 6. april 1975 – strømmet det rapporter inn til lokale politiavdelinger og sheriffkontorer; disse beskrev et merkelig objekt som var sett på himmelen gjentatte ganger i området omkring Lumberton, North Carolina. Det lydløse fartøyet ble ofte sett flygende eller nærmere svevende i meget lav høyde. En annen fortalte at søkelyset i midten av fartøyet blinket et svar tilbake på hans eget signal.

– Det var bare utrolig, bemerket Robersons sheriff, Ray Strickland. – Når jeg tenker på det blir jeg stadig rystet.

Strickland oppdaget ufoet rett over veien foran seg. Klokken var 17.15 søndag den 6. april, og Strickland var på vei hjem med familien sin etter et besøk. Han fortalte hvordan familien helt trolbundet hadde iaktatt ufoet da det dykket ned mot bakken bare ca. 100 meter unna.

– Jeg saknet farten og min kone utstøtte et gisp fordi hun trodde at ufoet ville treffe et bondehus, berettet han. – Det forsvant imidlertid bak gårdsbygningene uten en lyd.

Virvaret med de mange ufo-rapportene begynte like etter klokken ett natten til 3. april 1975. Vi mottok en mengde oppringninger fra folk og 30 betjenter rapporterte

at de hadde observert et underlig objekt, sa Lumberton-sheriffens radio-operator Ronn Thompson. De fleste av dem som ringte inn hadde sett ufoet over den nordlige delen av Lumberton.

– Jeg så ufoet sveve ca. 20 meter over byens vannbeholder, sa betjent Phil Stanton. – Det så ut til å være trekantet eller V-formet. Jeg kunne skjelne et rødlig lys på den ene siden og et blått eller grønt lys langs den andre. Jeg mener at det var på størrelse med en Cadillac. Det merkeligste var likevel at det slett ikke laget noen støy. Det så ut til å bestå av et massivt skrog med én stor prosjektor.

Mens Stanton måpte av forbauselse, skjøt det mystiske objektet plutselig av sted med en fart som kunne få folk til å miste pusten av forbløffelse.

– Jeg hørte over politiradioen at objektet ble sett over St. Pauls omkring 20 kilometer unna bare 90 sekunder senere, sluttet han.

I St. Pauls forfulgte betjent Tom Hagens og John McPherson, en sikkerhetsvakt, ufoet i sin patruljebil. Etter å ha oppdaget et rødt glimt som lignet en eksplosjon bak noen avsidesliggende trær, så Hagens og McPherson det merkelige fartøyet bevege seg lavt over en øde landevei.

– Vi opptok forfølgelsen, men mistet sporet. Derfor stanset vi bilen og gav oss til

å vente, sa McPherson. Han fortalte at det var som om ufoet dukket opp fra ingenting.

– Der var det igjen – det så ut til å være trekantet, kanskje V-formet med et blått lys rundt kanten og med en stor, pulserende kule av rødt lys i midten; i tillegg var det to kraftige stråler som minnet om søkelys. Like etter forsvant objektet med utrolig fart og uten en lyd.

Ufoet fløy vestpå hvor det ble sett av Hokes sheriff, George McGuire.

– Det så ut til å bevege seg med samme fart som et jagerfly, men det var mye nærmere bakken enn jeg noensinne har sett et jagerfly, kunne han huske.

Ufo-rapportene fortsatte å strømme inn, og nysgjerrig som radio-operatør Thompson var, så dro han sent fredag kveld etter sin vakt ut for å se etter objektet. Han fikk øye på det 30 kilometer sørvest for Lumberton.

– Det kom plutselig til syne mindre enn 50 meter fra bilen min. Jeg kunne se en lysstråle komme ut fra det, og jeg blinket med billyktene. Hvor utrolig det enn lyder, så blinket strålen tilbake til meg som svar. Jeg blinket nok en gang med lyset, og igjen fikk jeg svar. Så satte objektet seg plutselig i bevegelse og forsvant med enorm fart.

Omkring daggry, lørdag den 5. april, observerte politidirektør Gary Moore, White-lake, N.C., et lignende trekantet ufo med pulserende rødt lys, og i de tidlige morgentimene søndag den 6. april så statspolitidirektør McGee også et ufo midtveis mellom Lumberton og St. Pauls. Hans beskrivelse svarer nøyaktig til de andres.

Ved den nærliggende Fayetteville-flyplassen var de i villrede om hvordan de skulle forklare disse merkelige hendelsene.

– Vi fikk en Boeing 737 til å rekognosere i området, sa en talsmann for ledelsen der, – men ufo-rapportene fortsatte å strømme inn etter at dette flyet var landet.

En ansatt ved Flystasjon Fort Bragg i nærheten av Fayetteville, innrømmer: – Vi er like forbløffet som representanter for den sivile luftfarten.

National Enquirer, 9.10.75/
Ufo Aspekt 5/76.